

KIS LAP

A CZIRMOS LOVACSKA. (Lásd a 342. lapon.)

m-épület
lat.

A SZÉP KILÁTÁS.

— Elbeszélés. —

Több képpel.

(Vége.)

ÁNTORODVA, roskadozva igyekezett a szegény kis leány előre; alig néhány lépésnyire már azt hitte, hogy nem bírja tovább vinni Andorkát, de ismét csak meg feszítette erejét és ment tovább. Forró veríték lepte el arcát, szemei szinte kidülledtek, lihegett, de azért csak ment előre s már-már remélte, hogy célhoz ér, mert már csak vagy harmincz lépésnyire volt a háztól; de itt már nem bírta tovább, a nagy erőlködéstől, izgatottságtól kimerülve, letette Andorkát a földre s ugyane pillanatban eszméletlenül összerogyott.

— Piroska! Piroska! kiáltá Andorka ijedten, ne feküdjél le ide a sárba, siesünk a házba . . . már itt van közel!

De Piroska nem felelt s a kis fiucska egészen megzavarodva állt ott a szakadó záporban. Szerencsére a csöszházból épen ekkor nézett ki az ablakon a csösz felesége s meglátta a két gyermeket.

— Uram teremtőm! kiáltá a jó asszony. Hát ez a két kis gyermek mit kószál itt ebben a szörnyü zivatarban? Ni..

a kis leány a földre feküdt . . . bizonyosan valami baj érte.

Ezzel a jó asszony kiszaladt s egy pillanat alatt ott termett a gyermekeknél. Nem volt idő arra, hogy kérdezősködjék tőlük, hanem ölébe kapta mindakettőt és gyorsan bevitte őket a szobába.

Andorka, mihelyt szárazon és biztonságban látta magát, csakhamar magához tért; de annál rosszabbul volt Piroska. Egy pillanatra föleszmélt és lábaira állt ugyan, de csakhamar ismét elszedült és végig terült a földön, épen mikor a csöszné kiment a pajtába, hogy előszóllítsa az urát és tanácskozzék vele, mit tegyenek. Andorka egészen megzavarodva nem tudott egyebet tenni, mint hogy egy kis pokróczot helyezett vánkos gyanánt az elájult kis leány feje alá, aztán szőlített, rázogatta, — de hasztalan, Piroska nem eszmélt föl.

Most már a kis fiu komolyan megijedt és eleinte sirva fakadt. De ez persze semmit sem használt s valami másról kellett volna gondoskodni. Csakhogy Andorka még sokkal kisebb legény volt, hogysen ilyen nagy bajban valami segítséget tudott volna; csak azt tudta, hogy apácska orvos és ha valaki beteg, akkor apácskát hivatja mint orvost. Tehát apácska kellene ide, vagy más valaki, aki orvos. Igen, de hogy lehessen ide orvost szerezni? Erről már fogalma sem volt a fiucsának. Nem tudott okosabbat gondolni, mint hogy kimegy ahhoz a jó asszonyhoz és megkéri, siessen visza Piroskához. Kinyitotta tehát az ajtót s kilépett. Épen e pillanatban fedett uri hintó közeledett a ház felé s Andorka látta,

hogy egy nyájas arcú fiatal ember ül benne.

Andorka, bár még mindig szakadt az eső, a kocsi elé szaladt és már messziről integetett, hogy álljon meg. A kocsis meg is állítá a lovakat, a fiatal ember kihajolt a kocsiból és kissé csodálkozva kérde:

— Mit kívánsz, kis barátom?

Andorka ugyancsak meg volt akadva e kérdéssel, mert hát ő tulajdonképen bizony nem tudta, mit is kíván hát? Egy pillanatig gondolkodott, aztán hirtelen kérde:

— Kérem szépen, kedves bácsi nem orvos maga?

— Nem én, kedves fiam, nem vagyok orvos. Miért? Talán orvosra volna szükséged.

— Oh igen . . . nagyon szükséges volna . . . Nénikém ott fekszik a szobában . . . oh Istenem . . . nem is beszél!

— De hát ti itt laktok? kérde a fiatal ember csodálkozva. Nem ilyen szegény emberek gyermekének látszol. . .

— Oh nem, mi nem lakunk itt . . . csak elindultunk Piroskával a szép kilátáshoz és ide tévedtünk . . . és Piroska összerogyott. . .

A fiatal ember nem értette a dolgot, csak annyit látott, hogy ez a két gyermek eltévedt és bajban van. Kiugrott a kocsiból s kézen fogva Andorkát, besietett vele a szobába.

Piroska még mindig ott feküdt a földön. Az idegen ifju letérdelt hozzá, megtapogatta (lásd a képet a 340. lapon) s így szólt:

— Él . . . csak elájult . . . de bizonyosan valami nagy baja van.

Épen ekkor lépett be a csósz is a feleségével.

— Orvosra volna szükség, szólt az idegen.

— Mindjárt megyek, felelt a csósz. Itt lakik egy híres orvos nem messze.

— Oh, oda hiába megy, szólt az idegen. Én épen onnan jövök, mert kis testvérem nagyon beteg. De az orvos nincs otthon, épen tegnap utazott el, még pedig ugyanabba a városba, ahol mi lakunk. Sietnem kell haza, hogy a városban megkeressem.

— De hát mit csináljunk ezekkel a szegény gyermekekkel? szólt a jó csószné. — Legalább azt kell tudnunk, kicsodák, hová valók?

Épen e pillanatban eszmélt föl Piroška s hallotta a mint az idegen ifju így szólt Andorkához:

— Hát mondd csak, kis fiam, kik vagytok? és hova indultatok? . . .

— Meg ne mondd! Ne szólj semmit! szólt közbe hirtelen Piroška, kinek, bár feje kábult és egész testét forró láz gyötörte, egy pillanatra még meg volt eszmélete s ekkor az jutott eszébe, mennyire nevetni fogják őt ez idegenek, ha megtudják az igazat.

Andorkának mindig szent parancsolat volt, a mit Piroška mondott. Hiába kérdezték tehát, nem felelt többé semmit. Az idegen ekkor Piroskát akarta rábeszélni, hogy beszéljen, — de a kis leány már ekkor, ha akart volna sem tudott többé válaszolni. Összefüggéstelen, értelmetlen szavakat hebegett s láza mindinkább fokozódott. A jószívü ifju idegen végre így szólt:

— Nekem haza kell sietnem, hogy beteg testvéremnek orvost kerítsek. Legjobb lesz, ha ezeket a gyermekeket is magammal viszem, itt ugy sem maradhatnak, nálunk pedig a kis beteget legalább ápolhatjuk. Azalatt majd csak megtudjuk, kicsoda és hol laknak szülei.

Elhelyezték tehát a beteget a kocsiba s a derék ifju és Andorka is beültek, aztán megindultak. Egy óra mulva a városban voltak az ifju lakásán. Tisztes öreg aszszonyság jött eléjük s meglátván az ifju ölében a beteg leánykát, csodálkozva kérdé:

... LETÉRDEL HOZZÁ, MEGTAPOGATTA. (Lásd a 339. lapon.)

— Hát ez kicsoda, Béla?

Béla röviden elmondta a történeteket s így végzé:

— Kedves anyácskám, ugy-e nem hagyhattam ott veszni a szegény gyermeket? Elhoztam s ápoljuk, míg szüleit megtaláljuk.

— Nagyon jól teted, kedves fiam. De most siess az orvosért.

Piroskát lefektették s Béla sietett az orvosért. Nemsokára meg is találta s megjött vele. Miután az orvos előbb Béla testvérét megvizsgálta, a derék ifju így szólt:

— Kedves orvos ur, még egy másik betegünk is van itt a mellékszobában. Nézze meg, kérem!

Beléptek, de alig pillantotta meg az orvos az ágyban fekvő leánykát és a mellette ülő Andorkát, ámulva kiáltá:

— Piroska! Andor! Hát ezek hogy kerültek ide?

— Hát ismeri?

— Hiszen az én gyermekeim!

Andorka félig megijedt, de meg is örült atyja láttára s most már persze vége volt a titkolózásnak, csakhamar kiderült minden.

A beteg leánykát azonban egyelőre nem lehetett hazaszállítani s így az orvos

... AZ ABLAKBAN ÜLVE VÁRTAK.

csak Andorkát vitte magával haza. Másnap és azontul is mindennap meglátogatta az orvos szegény beteg leánykáját, ki sokáig valóban élet-halál közt lebegett, de végre aztán lassacsán lábadozni kezdett. Mikor már jobbacskán volt és megtudta, mi történt vele, mióta ott az uton összegyogyott, őszinte hálát érzett a derék Béla iránt, ki szintén megszerette a szegény

szenvedő gyermeket és igyekezett őt fölvidítani. Piroska egész bizalommal elmondta egyszer, amint ketten az ablaknál üldögélve várták apját milyen bohó gondolatai voltak, mikor utnak indult a tündérek országába.

— És most már nem kívánczol többé oda? kérdé Béla mosolyogva.

— Nem tudom ... felelé Piroska

kissé zavarban . . . azt hiszem . . . már nem Bohóság volt az egész.

— De most majd kirándulunk oda, ha apácskád kijelenti, hogy már elég erős vagy. Majd azon a szép hegységen viszlek haza.

Ugy is történt. Néhány nap mulva Piroska már elég erős volt s atyjával és Bélával kirándultak abba a szép hegységbe. Itt aztán látott hegyet, völgyet, sziklát, patakot, de bizony tündérkastélyt, elvársolt királyfit hiába keresett, belátta, hogy ez csak a mesékbe való.

Mikor hazaértek, bocsánatot kért apácskától, hogy annyi gondot okozott neki. Az apa szívesen megbocsátott, mert látta, hogy a kis leány nem gonoszságból cselekedte s már eléggé meglakolt. Béláékkal pedig ezentul jó barátságot kötöttek.

Andorka megtudván, hogy Piroska mégis járt ott, ahová ők ketten akkor el-

indultak, de el nem jutottak, eleinte sajnálni kezdte, hogy nem lehetett vele; de Piroskba nevetve mondá:

— Nyugodjál meg, Andorkám, nincs ott semmi abból, amit én neked összebeszéltem hajdan. Tündéreket keresni nem megyünk többé soha.

CZIRMOS LOVACSKA.

(Képpel a czimlapon.)

UJ KOCSIKÁT, bábut kapott
A Juliska.
A bábuját leülteti
A kocsiba.

A kocsiba befogja a
Czirnos cziezát,
Igy utazzák be Európát
S Amerikát.

Hanem bezzeg nem jutottak
Ők messzire.
Nem indul a kényes fogat
Semerre se.

Berzenkedik, bokrosodik
A kis czieza,
Jaj Istenem, fölfordul még
A kocsika.

No most — puff! — már föl is fordult . . .
Mily rettentő! . . .
Össze-vissza rántogatva
Hám és gyeplő!

Rendet tenni oda rohan
A Juliska,
S mi történt? . . . Jól megkarmolta
Őt a czieza.

Ebből mi is a tanulság
Kis Juliskám? . . .
Czirnos czieza igáslónak
Nem való ám!

A FEHÉR KAKAS TÖRTÉNETE.

— Elbeszéli maga, följegyezte Kálmán bácsi. —

ÁRCZIUS első napjaiban történt. Jó anyám egyet-kettőt kopogtatott börtönöm falán, erre én is megfeszítve csekély erőmet, kézzel — az az hogy szárnynyal és lábbal törekedtem, egyszerre aztán szétpattant a tojás, s én kiléptem a nagy világba, vagyis helyesebben a nagy világ egy igen kis pontját elfoglaló tyukos kosárba, melynek fonatain keresztül szemeim legelőször is egy sötétes kamrában tévedeztek szét.

Anyám melengető szárnyai alól nemsokára egy gyöngéd női kéz emelt ki; gyöngéd kéz volt az igaz, de azért még gyöngédebb testem annak minden legkisebb nyomását érezte. Hogy örült születésemnek, bizonyította ez a felkiáltása:

— No hál' Istennek valahára!

Ezután becsusztatott a kötényébe, s bevitt a szobába.

— Terka te, a búbos kezdi már kikölni a tojásokat, add ide a szakajtó kosarat, hadd tegyem bele ezt az első kis princzet; aztán nézz ki gyakran a kamrába, nehogy az a bolondos tyuk forgatás közben egypárt agyon nyomjon. Hol vannak a gyerekek, hadd mutassam meg nekik a kis csibét. Emma, Laczi, Ali gyertek csak, mi van itt!

Az ajtón egyszerre három gyermek törtetett be. Egy barna fürtű leányka s két fekete szemű virgoncz fiú. Hat kis kéz nyúlt egyszerre felém, s én reszkettem, hogy az örömmek én adom majd meg az árát.

— No, no, no! — szolt a bölcs mama,

agyon ne nyomjátok, csak simogatni kell, így ni, mert még gyenge, majd ha a többi is kikel, akkor adunk nekik kását.

No de milyen simogatás volt az! Azt gondoltam, hogy kis szivecskémet a bordáimmal nyomják szét. Egyik kézből a másikba, egyik ajaktól a másikhoz jutottam, s nagy sokára, mikor már türelmem fogytának egy harsány »pipp«-el jelét adtam, betettek a szakajtóba, s egy meleg kendővel betakartak. Itt melegedtem aztán, s árva egyedüliségemet könnyen tűrhetővé s vidámmá tették a be-bekandikáló ártatlan gyermekszemek. Ó boldog csibekor, hogy is tudnálak elfelejteni!

Nemsokára hozott a Terka leányasszony hozzám még egy pár testvérkét, kik épen úgy mint én, szintén részesültek a gyermekek örömeiben s az örömozta fojtogatásban. Majd ismét a mama hozott egyet-kettőt, s mikor — gyenge eszecsékémmel megszámitva — úgy hatan lehetünk, a gyermekek végtelen ujjongására, anyjok kitett minket a padlóra, kását hintett élénkbe s újjával a padlót kopogtatva tanitgatott enni. — Az első kásaszem lement a begyembe, és aztán több leczkét nem is kellett vennem. Azután jöttek a többi testvérkék, kik mind a szakajtón keresztül kerültek közzénk, s végre nagy rivácsolás közt behozták jó anyánkat is. Nem lehet leírni azt a rémületet, mit arca kifejezett, látva minket gyenge csemetéit idegen, emberi alakok közt összekuporodva. Az volt aztán az öröm, mikor letették hozzánk, szeretett volna mindnyájunkat szárnya alá ölelni, s úgy ugrált közöttünk, hogy majd agyon taposott drága lábaival; a mama is jónak látta

figyelmeztetni gyermekeit, hogy távolabb menjenek, nehogy — mint mondá — a haragos tyuk kivágja a szemüket.

Terka leányasszony hozott még be

négy darab félig feltört tojást, melyekbe testvéreim belefutottak, s két, anyánk által véletlenül agyonnyomott testvérkét.

— Itt van la, mondá a nemzetes

asszony, mindjárt gondoltam, hogy szerencsétlen leszek ezzel a tyukkal! Péntek nap volt, mikor megültettem, most már csak 13 maradt, ez is milyen szerencsét-

len szám! siccz te! Ejnye üsd azt a macskát, minek is titted a holt csibét a padra, most már elszaladt vele, aztán rászokik a csibékre.

CSEKERESZ CSAPAT ÁTKELÉSE (tovább lássd a 350. lapon.)

— Jó volt ezt a figyelmeztetést hallanom, mert később tapasztaltam, hogy az egerész úr közöttünk is szeret dézmálni.

Napjaink ezután egyformán telének, elesipegtünk ott a konyhában s vigan lakmározunk a kásán, búzán s olykor túró morzsalékon. De hát napok multán kedvességünkéből is mindinkább vesztetünk. Nem ritkán lehetett a nemzeti asszonytól ilyen forma szavakat hallani:

— Ejnye csak már egy kissé javulna az idő, hogy ezeket a csibéket ki lehetne hajtani; itt alkalmatlankodnak az ember lába alatt, még majd egy párt agyon is taposunk.

És nem hazudott. Két testvérkémnek csakugyan Terka leányasszony meg a kocsis hatalmas talpa oltotta ki életét. Egy beteges hugocskám pedig addig-addig kuczorgott a szögletben, míg Czirmos úr megkönyörült rajta és fölfalta; számláláskor persze ennek hült helyét találták, s élve a gyanúpörrel a tüzhelyen bajsznyalogatással foglalkozó Czirmos urat jól megsodrófázták. — Így bizony mi már csak kilencezcskén voltunk, midőn április első napjaiban a konyhából az udvarra küldtek lakni. — Hogy mit éreztünk e pillanatban, azt bajos volna elmondanom. Örömpesve futottunk jó anyánkkal arra a helyre, mely később legkedvencebb helyünnké lett, a szemétdombra, s itt kapargattuk a jó szemeket s hulladékokat.

De persze az örömnök is megvan olykor a bánatos következménye. — A béres akkor itatta a barmokat, egy pár borju meg tinó aztán, amint már az ilyen ostoba

állatnak tavaszkor szokása, elkezdett vadul ugrálni, s ámbár szegény jó anyánk — amint már az ő gyengéd torkából kifért — eléggé rimánkodott: három testvérkémet úgy szétlapitották, akár csak egy pogácsát. — A nemzeti asszony kiadta ugyan a parancsot, hogy máskor vigyázzanak ráink, de hát mit ért az!

Lassanként aztán kezdtünk tollasodni, úgy hogy már némelykor egy-egy nagyobb ugrás sikerült is. — Én persze rettenetes büszke voltam arra, hogy felálló kis farkocskám már jó messziről elárulá, miszerint belőlem kakas válik. — A mint nőttünk, úgy nőtt bennünk a velünk született élelmesség és bátorság is. Nem ritkán megtörtént, hogy bizony minket úgy söpröztek ki a konyhából. Persze a konyha is megkivánta a maga áldozatait; a moslékos dézsa volt a mi kedves repkedő helyünk, igen gyakran kedves falatok kandikáltak ki belőle, hanem ez volt aztán a veszedelmes örvény, melyben három testvérkém fejfel bele bukva, jóllakott egész halálig.

De hát minek is beszélem ezeket a siralmas dolgokat sokáig? Egy szóval, pusztultunk, fogytunk, s egyszerre csak azt vettem észre, hogy egymagam osztatlanul bírom anyám szeretetét. Magam voltam. — Ez a boldogság sem tartott azonban sokáig. Anyám lassanként kezdett irántam hidegülni. Igaz, hogy már jókora kamasz voltam, szárnya alá sem eresztett. Egy ízben aztán összesűgött a papával, s ezzel ki volt mondva rám az ítélet:

— Le is út, fel is út! Kaparj kurta, neked is lesz!

Árva lettem, ott bolyongtam a többi közt, keresve a mindennapi élelmet, s este elfáradva, míg a többi boldognak a magas szederfa ága jutott, meghúztam magam a mángorlón.

Igy aztán felnőttem, minden nagyobb baj nélkül, s a fiatalabb tyúkocskák s jérczikék beszédéből észrevehettem, hogy nem utolsó legény vagyok a szemét dombon.

Egyszer aztán szomorú nap virradt reánk.

— Pipikém, pipikém, pi pi pi! — hangzott a kamra ajtóból, és pedig az nap mintha édesebben hangzott volna, mint máskor. Röpkedve szaladtunk a jóízű buzaszemek után. Milyen előzékenység! Egészen a kamrába eresztettek be. Hanem ez volt aztán a nagy hiba. — Egyszer csak nemzetes asszonyom becsukta az ajtót, aztán kezdtek bennünket a Terka leányasszonnyal együtt szépen összefogdosni. — Rettenetes! Én is a Terka körmei közé kerültem.

— Nemzetes asszonyom! ezt a fehér kakast talán meghagyhatnók.

A nemzetes asszony reám nézett.

— Melyik az? — mondá. — Ugy hisz ez a tizenháromból való. Csak tedd a többi közé. Szerencsétlenek lennénk még ott is vele.

Igy kerültem a nagy kosárba hol már viaskodó pajtásain s a szomorú jérczikék közt alig találtam helyet. Vigasztaltam volna őket, de bizon magam is nagyon el voltam szomorodva.

Azután jött egy kövér asszonyság, pénzt adott a nemzetes asszonynak, két durva béres meg kiméletlenül feldobott

bennünket a szekérre s egyszerre aztán dőcögöttünk kifelé az udvarból. Alig jutott időm egy végső Istenhozzádot kurjantani a drága otthon felé. — Utunk rettenetes rossz volt, egyrészt helyünk sem volt, másrészt minden zökkenésre orrunkra buktunk. — Szép vidékeken utaztunk át, az igaz, szép nyári idő is volt, mindenféle pezsgett az élet, de bizony nekünk nem igen volt kedvünk örülni.

Éjjelre megháltunk egy piszkos utszéli kocsmá állásában, s másnap alig pitymalodott, indultunk tovább a főváros felé.

Kora reggel érkeztünk meg a vámoshoz. Itt még egy kinzáson kellett átesnünk. A zöld ruhába öltözött urak egyik kosárból a másikba dobáltak át bennünket, nem kimélve szép tollainkat, szárnyunkat. — Innen azután a főváros utcáin át, eljutottunk a Dánapartra. Oh mennyi látnivaló! Igazán, pillanatra el is felejtkezém sanyaru helyzetemről. — Mennyi ember és mennyi baromfi! erről még csak fogalmam sem volt.

Egyszer megállott a kocsink előtt egy tisztas uri asszony. Keztyű volt a kezén, s szolgálóját utasítá, hogy közöttünk szemlét tartson. Többek után én is keze ügyébe kerültem. Lábamnál fogva tartott a levegőben, mellemen a tollat szétfújta s összevissza tapogatott. Nem tudtam, mit akarhat velem, de csakhamar megtudtam: az uri asszony kifizette az árunkat, párosával összekötöztek, mint valami gonosztevőket, felaggattak egy nagy kosár szélére, aztán ebben a kellemetlen helyzetben bevitték egyik vendégfogadóba.

Alig hogy a konyhában leraktak, a tisztas asszonyság így szólt a szolgálóhoz:

— Eszti te, ezekből a csibékből mindjárt levághatsz vagy ötöt.

Uram Teremtőm! tehát csakugyan siralomházba kerültünk! már hallottam, a mint a kést köszörülték, egy szurtos cseléd feloldozta a zsineget s vitte társamat a vesztőhelyre. E pillanatban egy szép kis leány lépett ki a szobából.

— Ejnye néni, de szép csibéket vettél. Hogy volt párja?

— Olesón jutottam hozzájuk. Egy falusi asszonytól vettem, alig hogy a kocsival megállott. Ugy látszik, még nem tudta magát tájékozni az árakra nézve.

— Niní, de szép ez a fehér kakas! Ezt néni meg kellene hagyni, úgy sincs kaka-sunk, aztán milyen szelid!

Persze hogy szelid voltam, a zsineg úgy bevágta a lábamat, hogy mozdulni sem bírtam. De meg ki ne szelidült volna meg, mikor olyan kedves kis angyal simogatta.

— Hiszen majd kerül még később is ilyen.

— De kár lenne érte — mondá szeliden a leány.

— Kár! kiáltottam én is és szépen az ölébe ugrottam.

Meg voltam mentve. A kis leány, öléből azután a kamrába jutottam, hol a drága kukoriczában csakúgy turkálhattam. — Minden nap hozott saját kezeivel friss vizet, meg-megsimogatott,

magához szoktatott s elnevezett Matyinak. Nem valami szép név az igaz, de hát igen szépen hangzott nekem az ő ajkairól.

Később azután teljesen szabad lábra helyeztek, ott sétáltam az udvaron s igen gyakran benéztem a konyhába, hogy kegyes jóltevőmmel Zsuzsi kis-asszonnyal

enyelegjek.

Egy napon azt vettem észre, hogy az én kedves jóltevőm nagyon el van foglalva s egy nagy ládába rakosgatja mindenféle holmiját, e mellett pedig hol busulni látszott, hol meg örülni. Az öreg asszony is segített munkájában s egyszerre így szólt:

— No, ugy-é örülsz, hogy vége van az iskola-látogatásnak és visszatérhetsz

SZORGALOM. (Lásd a 351. lapon.)

szüleidhez. Ma-holnap már nagy leány lesz belőled.

— Oh, kedves nénikém, felelé Zsuzsika s megölelte a nénit, örülök, nagyon örülök, az igaz, de egy kissé mégis fáj megválnom innen, kedves nénikém oly jó volt hozzám, olyan boldogan éltem itt!

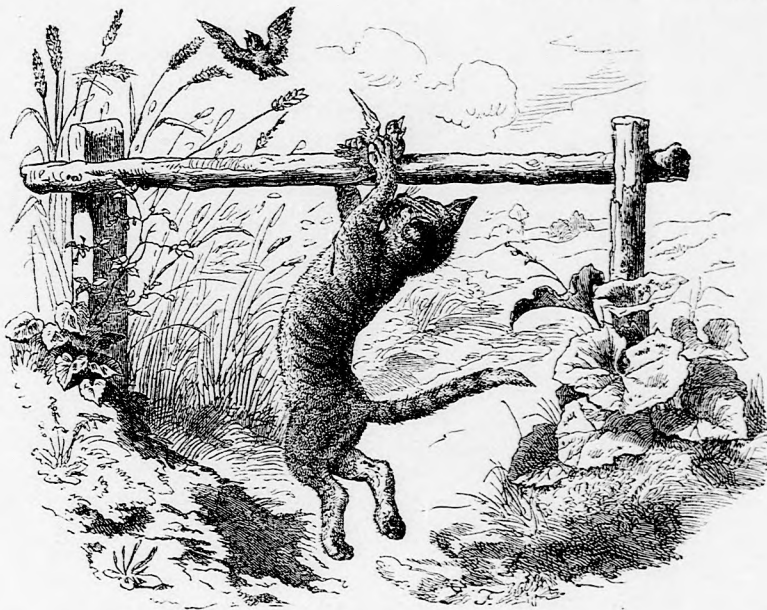
— Otthon szüleidnél még boldogabb leszesz. Csak aztán meg ne felejtkezzél rólunk!

— Oh dehogy! Nemsokára bejövünk és meglátogatjuk nénikéeket.

Estefelé kocsi robogott be az udvarra s tisztes asszonyosság szállt ki. Zsuzsika nagy örömmel eléje szaladt.

— Mama! kedves mamácska! kiáltá s aztán összecsókolóztak és bementek.

Másnap korán reggel előállt a kocsi, a ládákat, katulyákat fölrakták s csakhamar előjött Zsuzsika is mamájával, uti

ÁRMÁNYOS CZICZA. (Lásd a 357. lapon.)

ruhában és könnyes szemekkel bucsuzva a nénikétől. Most már láttam, hogy elutazik, elhagy — elveszitem védő angyalomat! Oh ha szólni tudtam volna! De nem tudtam, csak nagy busan odasompolyogtam a kocsi alá. Mit bánom már, ha agyon taposnak is!

Egyszerre azonban Zsuzsika megszólalt:

— Nini, a Matyi, az én Matyim! Istenem, észrevett s boldogság közepe sem feledkezett meg rólam az én drága jóltevőm.

— Mama, elviszem Matyit is.

— Ugyan hadd ezt a bolondos karkast, hisz hely sincs.

— Dehogy nincs, elfér a mi kocsinkon a lábunknál.

Megfogtak, — oh, hogyne hagytam volna magam megfogni s föltettek oda a lábuk elé. Aztán még egy Istenhozzád s megindultunk.

Ugy délfelé érkeztünk meg egy gyönyörű szép majorságba. A konyha ajtónál egy tisztos öreg Zsuzsikát édesen megölelve így szólt:

— Isten hozott, kedves leányom! csakhogy itthon nagy megint! Most már itthon is maradsz s remélem, boldognak fogod érezni magadat szüleid házában is. habár itt nincs annyi pompa, mint a fővárosban.

Ó boldog kis helyecske ez! Most, annyi viszontagság után mondhatom el én is azt, hogy a boldogság birodalmába jutottam. Itt találtam fel én is otthonomat s benne boldogságomat, mert azt mondanom sem kell, hogy a széles utajorság minden zugában minden szárnyas jószágoknak én vagyok az ura.

Ez az én élettörténetem. Hogy mi van még hátra, azt a jó Isten tudja. De annyit emelt föl elmondhatok, hogy boldog, nagyon boldog vagyok s hogy én rajtam nem teljesült be, miszerint a 13 szám szerencsétlen szám lenne.

És most apróuraim és hölgyeeskéim kukuriku! alázatos szolgáljuk!

CSEKERKESZ CSAPAT ÁTKELÉSE A FOLYÓN.

(Képekkel a 314—315. lapokon.)

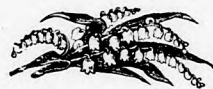
TÖBBSZÖR beszéltem már nektek a meszesze Ázsiában lakó félmivelt népekről és szokásaikról. Azonban ama tájakra, ahol több mint ezer esztendővel ezelőtt a mi magyar őseink is tanyáztak és vándoréletet éltek, mai nap is még különböző

félmivelt nemzetek laknak. Többnyire igen harcias, szilaj népek, szeretik a háboruskodást s ha épen valóságos háborújuk nincs, rablókalandozásokra indulnak.

A Kaukasz-hegységben (keressétek meg a térképen) laknak a cserkeszek, kik számos törzsre oszlanak. Deli, szép emberek, vitézek és büszkék is, csakhogy a szorgalmas, nehéz munkát nem igen szeretik s azt hiszik, inkább illik hozzájuk, ha veszedelmes kalandokra indulnak. Ezért a sikon lakó békésebb szomszédok is félnek a cserkeszektől. De sokszor az egyes törzsek egymás közt is civakodnak és kisebb-nagyobb csapatokban pusztítják egymás területét.

A cserkesz-csapat mindent elpusztít, amit útjában talál, amit pedig elvihet magával, azt elrabolja, még pedig nemcsak pénzt és efféle kincseket, hanem főleg a házi állatokat, sőt az embereket is, kiket aztán rabszolgáknak elad. Mikor már eleget összeharácsoltak, sietnek haza, hogy biztonságba helyezzzék zsákmányukat.

Csakhogy hazafelé a rablott jószággal már nem tudnak oly gyorsan menni, mert ott bizony nincs országút s hegyvölgyön keresztül kell törtetni a bivalyoktól vont rozszekerekkel. Különösen megvannak akadva, ha valamely nagy folyóhoz érnek, mert híd csak igen kevés helyen van, kénytelenek sokszor nyakig gázolni a vízben. Ha pedig időközben a folyó nagyon megáradt, akkor aztán nem lehetnek át s ilyenkor sokszor megtörténik, hogy azok, akiket kiraboltak, összegyülekeztek s barátaikkal, szomszédaikkal szövetségbe a rablók után sietnek. A folyó partján aztán valóságos csatát vívnak, mely csak az egyik fél teljes vereségével ér véget.

SZORGALOM.

(Képpel a 348. lapon.)

HOLNAP van, holnap van
Mama neve napja!

Ilonka, Ilonka:

Szorgalmasan, rajta!

Azzal lepd meg jó mamád:

Hogy estére

Már betéve

Verjed el kedvencz dalát!

ÁRMÁNYOS CZICZA.

(Képpel a 349. lapon.)

Két kis madárka csicsergett vigan az
alacsony kerítésen, épen arról érte-
keztek, valjon kicsinyeiknek, melyek amott
a bokrok közé rejtett fészekben kényel-
mesen pihentek, elég volt-e mára az ele-
ség. Mert bizony a jó madárszülők ugyan-
csak belefáradnak, míg azoknak a torkos
kicsinyeknek megtöltik a begyöket. Hány
bogárkát kell összefogdosni, hányszor
kell a fészekhez repülni minden uj zsák-
mánnyal! És azok az éhesek soha sem
mondják, hogy elég, hanem csak tátogat-
ják a szájukat és lesik a jó falatot.

A madárpapa épen azt mondogatta,
hogy nem szabad a kicsinyeket rászok-
tatni a falánkságra, nem sokára már
ugyis kiröptülnek a fészekből s akkor
ugyancsak fáradságukba fog kerülni, hogy
maguk megkeressék mindennapi élelmü-
ket. A mama helyesnek találta ezt az
okos beszédet és így mindketten megpi-
hentek kissé a kerítésen, sőt azt hiszem,
el is szenderegtek a nagy fáradságtól és
melegtől.

Hej, nem gyanították szegények,
milyen veszedelem fenyegeti őket!

Nem messzire volt a ház s a házból,
megunván a hosszú pihenést, egy kis
sétára indult a czicza. Éjjel egerészett
ugyan, aztán reggel kapott jó tejecskét,
tehát épen nem volt éhes; de amint a

szundékáló két madárkát megpillantá,
gonosz étvágya támadt.

— Jó lesz változatosság okáért egy
kis madárpecsenye, gondolá.

És meglapulva, zajtalanul odalopó-
zott s egy hirtelen ugrással megragadta az
egyik madárkát, míg a másik rémülten
elröppent.

De az ármányos czicza mégsem jutott
hozzá a zsákmányhoz. A kerítés kissé
magas volt, s a czicza, amint a madárkát
megragadta, maga a levegőben lógott. A
szegény madárka kétségbeesetten vergő-
dött, de biz' ez hasztalan lett volna, ha a
czicza fel tudott volna kapaszkodni hozzá.
De hogy ezt tehesse, egy pillanatra a
fába kellett kapaszkodnia s e pillanatban
a madárka fölreppent és szerencsésen haza
menekült.

Czicza koma boszusan nézett utána s
még sokáig leste, nem térnek-e vissza a
madárkák. De bizony volt eszök, hogy
azután más pihenő helyet választottak.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 18-ik szá-
mában közölt találos mesék megfejtése:

„Borsó. Vigadó.“

Helyesen fejtették meg: Balás-
soviich Alice (részben) Györy Tibor, Buday
Emma, Hirsch Berta, Jaulusz Gyula és István,
Kisfalvy Lujza és Gizella, Eisler Tivadar, Baán
Jenő, Lázár Nellike, Hacker Sámuel, Kreskay
Piroska (részben), Mühlrad Mór, Czebrían
István, Szlavkay Jolán és Irma, Lipták Berta,
Balzsay József, Fraenkel Mariska és József,
Klein Mór, Kohn Emi és Melanie, Sebastiani
Izabella, Hortense és Emilia (részben.) Blasko-
vich Ilma, Hertelendy Lóra, Fischer Jenő (rész-
ben), Kauders Ilka, Ella és Lajos, Wolkenberg
Gizella és Béla, Reiner Gyula, Hábel testvérek,
Puky Gyula, Niedermann Jenő Révy Emma,
Matild és Károly, Wanka Feri, Schranz Andor,
Mészáros Rózsa (részben.) Lichtmann Mór,
Scherz Sándor, Siska Erzsike, Csillag Ignác és
Armin (részben), Leipziger Margit és Ilona,
Fuchs Margit és Regina, Horváth testvérek, Fül-
öp Regina és Kálmán, Scherer Anna, Kann
Gyula, Pilsák Rudolfin, Machniczky Adrienne,

Schlesinger Izidor, Csiky Imre és Jenő, Karakásevics Mariska és Olga.

A »KIS LAP« XVI. köt. 20-ik számában közölt rejtvény megfejtése:

„Névtelen levél.“

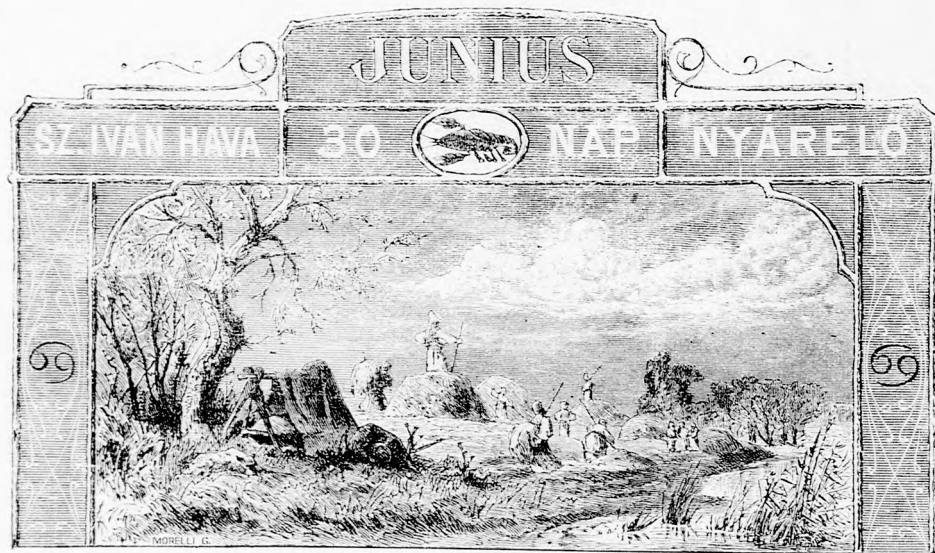
Helyesen fejtették meg: Siklóssy Irma és Gyula, Geiger Irén, Kauders Ilka, Ella és Lajos, Wolkenberg Gizella és Béla, Balássovich Alice, Fuchs Margit és Regina, Freudenberg Rezső, Klein Mór, Puky Gyula, Fraenkel Mariska és József, Weisz Mór, Steuer Géza, Szentiványi József, Faragó Pista, Aner Teréz és Albert, Györy Tibor, Blaskovich Ilma, Weisz Lajos (írásodra nagyobb gondot kellene fordítanod. F. b.), Fürst Bertalan, Machniczky Ad-

rienne, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Baky Margit és Bencze, Scherer Anna és Bella, Sellyey Ilona, Emődy László, Szentirmay Béla, Legény Lajka és Oszkár, Csiky Imre és Jenő, Engel Ilka és Gizella, Lichtmann Mór, Poszvék Olga és Nándor.

A »KIS LAP« XVI. köt. 16. és 17-ik számaiban közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Steuer Géza, Bíró Margit, Schranz Andor, Halász Irma és Géza, Kirinyi Zelma, Klein Menyhért és Jenő, Scherz Sándor, Boer Olga.

Forgó bácsi postáját térszüke miatt a jövő számban közöljük.

A TIZENKÉT HÓNAP.

SZÉNA széna virít szépen
Ott a kövér, lapos réten,
A kaszának éle, zengve
Döntögeti csinos rendbe.

Lányok gyűjtik s a legények
Hordják össze petrenczének,
S ha megszikkadt, ha megszáradt;
Raknak belőle boglyákat.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.